

Arrest

nr. 205 025 van 7 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19 *ter*) in, in functie van haar Belgische grootmoeder.

1.2 Op 16 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 17 november 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.05.2017 werd ingediend door:

Naam: I(…)

Voorna(a)m(en): M(…)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

RR: (…)

Verblijvende te : (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn en die hen begeleiden of bij hen voegen. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Betrokkene is 19 jaar en deed een aanvraag tot verblijf op basis van zijn verwantschap met zijn Belgische grootmoeder.

Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel dient betrokkene zich dus te voegen of te laten vergezellen door zijn grootmoeder. Uit het dossier blijkt dat betrokkene sedert 17.05.2017 inwoont bij zijn grootouders. Daarnaast werden verschillende documenten voorgelegd waaruit moet blijken dat er een affectieve / financiële band is tussen de grootmoeder en betrokkene. Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon. Ter staving daarvan werd enkel een attest van invaliditeitsverklaring voorgelegd zowel op naam van de grootmoeder (I(…) S(…)) als van de grootvader (I(…) D(…)). Verder heeft onze dienst geen zicht op het werkelijke inkomen van de referentiepersoon. Bij gebrek aan extra informatie betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, moet worden vastgesteld dat enkel het attest van invaliditeitsverklaring werd voorgelegd als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er werd niet voldaan aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 (beschikker van voldoende bestaansmiddelen). Bijgevolg kan het verblijfsrecht heden niet worden toegestaan en dient het AI te worden ingetrokken. (…)”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Raad de verwerende partij per brief van 31 december 2017 in kennis stelde van het beroep, en dat de verwerende partij op 3 januari 2018 een nota met opmerkingen indiende, opgesteld door een gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, en op 5 januari 2018 een nota met opmerkingen, opgesteld door advocaat C. DECORDIER. Zodoende werden binnen de wettelijke termijn van acht dagen twee nota's met opmerkingen ingediend.

Aangezien de vreemdelingenwet niet toelaat dat meerdere nota's met opmerkingen van dezelfde verwerende partij door de Raad in zijn debatten zouden worden betrokken, vraagt de waarnemend voorzitter de verwerende partij ter terechtzitting van 3 mei 2018 met welke van de twee nota's met opmerkingen rekening moet worden gehouden. De verwerende partij vraagt dat met de nota opgesteld door advocaat C. DECORDIER rekening gehouden wordt. Bijgevolg betreft de Raad slechts de op 5

januari 2018 ingediende nota met opmerkingen in de debatten en wordt de eerder ingediende nota met opmerkingen van 3 januari 2018 ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op, daar het annulatieberoep tegen de bestreden beslissing conform artikel 39/79 van de vreemdelingenwet opschortende werking heeft en de verzoekende partij er dan ook geen belang bij heeft om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken.

3.2 Artikel 39/79, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;”

Gelet op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een beslissing is in de zin van voormeld artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, heeft de verzoekende partij er geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen en is de vordering tot schorsing zodoende onontvankelijk. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie kan worden bijgetreden.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Door de, thans meerderjarige, M(...) I(...) werd op 17.05.2017 een aanvraag ingediend om te worden toegelaten tot een machtiging van verblijf in functie van hun grootmoeder van Belgische nationaliteit.

De grootmoeder van M(...) en A(...) is mevrouw I(...) S(...), geboren op (...) te (...) (Joegoslavië), wonende te (...). Zij is de moeder van de heer S(...) I(...) (de vader van M(...) I(...)). Zij heeft de Belgische nationaliteit. De grootvader van M(...) is de heer D(...) I(...), geboren op (...) te (...) (Joegoslavië). Hij is in het bezit van een duurzaam verblijfsrecht.

Zowel M(...) I(...) als zijn grootouders zijn woonachtig te (...).

Door de verzoekende partij werden bij zijn aanvraag bewijsstukken bijgebracht in verband met het inkomen van de Belgische onderdaan (mevrouw I(...) S(...)). Zij bracht een verklaring bij van het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten waarbij werd erkend dat zij volgens de criteria bepaald in artikel 100 §1 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 als invalide +66% arbeidsongeschikt is. Zij werd erkend op 04.08.2015. In de verklaring werd benadrukt dat zij (minstens) zal erkend blijven tot 31.07.2021.

Ook de grootvader van M(...) I(...) heeft een invaliditeitsuitkering. Bij de aanvraag werden tevens een verklaring voorgebracht van het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten waarbij werd erkend dat hij volgens de criteria bepaald in artikel 100 §1 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 als invalide +66% arbeidsongeschikt is. Hij werd erkend op 31.10.2014. In de verklaring werd benadrukt dat hij (minstens) zal erkend blijven tot 31.07.2020.

De inkomsten van de Belgische onderdaan zijn derhalve stabiel en werden kenbaar gemaakt aan de verwerende partij.

2. Door de verwerende partij werd de aanvraag van verzoeker evenwel geweigerd op 16.11.2017. In casu weigerde de verwerende partij het recht op verblijf van meer dan drie maanden te erkennen omdat niet zou aangetoond zijn dat de Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Door de verwerende partij wordt gesteld dat, hoewel de invaliditeitsverklaringen werden voorgebracht, er geen zicht zou zijn op de werkelijke inkomsten van de referentiepersoon. Verweerder oordeelde zodoende dat de verzoekende partij naliet de vereiste stukken voor te leggen betreffende de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan, waardoor het hem niet mogelijk zou zijn te beoordelen of er sprake is van de vereiste stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3. Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt dat het familielid van een Belg, in casu de heer M(...) I(...), moet bewijzen dat de Belg (mevrouw I(...) S(...)) beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Door de verzoekende partij werden bewijsstukken bijgebracht in verband met het inkomen van de Belgische onderdaan (mevrouw I(...) S(...)). Uit deze stukken (o.a. een invaliditeitsverklaring) kon worden afgeleid dat mevrouw I(...) S(...) volgens de criteria bepaald in artikel 100 §1 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 als invalide +66% arbeidsongeschikt is.

Deze vorm van inkomen werd niet uitgesloten in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet inzake de beoordeling naar de bestaansmiddelen en dient dus in overweging te worden genomen.

De invaliditeitsuitkering dient als een vervangend inkomen dat de betrokken persoon, die voor 66% arbeidsongeschikt is. Dit vervangingsinkomen moet de betrokkene toelaten om over een regelmatig en toereikend inkomen te beschikken om in zijn levensbehoeften te voorzien. De toepasselijke wetgeving voorziet daarbij in minimumbedragen om deze doelstelling te garanderen. Door voor de betrokken persoon, die arbeidsongeschikt is, te voorzien in een ondergrens, wordt verzekerd dat de betrokken persoon over een voldoende toereikend inkomen kan beschikken.

Mevrouw I(...) S(...) werd erkend op 04.08.2015. In de verklaring werd benadrukt dat zij (minstens) zal erkend blijven tot 31.07.2021. Hieruit blijkt dat haar inkomsten stabiel zijn.

Derhalve blijkt dat, zelfs indien door de verwerende partij niet zou geweten zijn wat de precieze omvang is van de invaliditeitsuitkering, er minstens rekening kon worden gehouden met de minimumbedragen die worden gegarandeerd bij een invaliditeitsuitkering.

De verwerende partij kon het concrete (minimum)inkomen bepalen, aangezien men ook kennis heeft van het inkomen van de echtgenoot van mevrouw I(...) S(...) en kennis heeft van de samenstelling van het gezin van mevrouw I(...) S(...) (deze documenten werden eveneens gevoegd bij de aanvraag).

Ook de grootvader van M(...) I(...) heeft een invaliditeitsuitkering. Bij de aanvraag werden tevens een verklaring voorgebracht van het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten waarbij werd erkend dat hij volgens de criteria bepaald in artikel 100 §1 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 als invalide +66% arbeidsongeschikt is. Hij werd erkend op 31.10.2014. In de verklaring werd benadrukt dat hij (minstens) zal erkend blijven tot 31.07.2020.

Bij de aanvraag werd bovendien een attest samenstelling van gezin gevoegd, waaruit kon worden vastgesteld dat enkel mevrouw I(...) S(...) en de heer S(...) I(...) woonachtig zijn op het gegeven adres.

Derhalve kon de verwerende partij ook zonder "extra informatie" bepalen dat mevrouw I(...) S(...) beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Er diende minstens rekening te worden gehouden met de minimumbedragen die worden gegarandeerd bij een invaliditeitsuitkering. Dit inkomen is stabiel, toereikend en regelmatig en werd bewezen door de verzoekende partij (zie hierboven).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Door deze beoordeling niet te maken ondanks de daartoe aanwezige documenten bij de aanvraag, schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel samengelezen met artikel 40ter, §2 Vreemdelingenwet.

4. In het verlengde van bovenstaande uiteenzetting, drong het de verwerende partij op om minstens bijkomende inlichtingen te vragen aan de verzoekende partij om het concrete bedrag te bepalen (dat hoger ligt dan het minimum). Immers, de verwerende partij kon reeds kennis nemen van de minimale bedragen dewelke conform de toepasselijke regelgeving worden gegarandeerd bij een invaliditeitsuitkering. Indien men niet wou uitgaan van deze minimale bedragen, kon de verzoekende partij worden verzocht om het concrete bedrag (hoger of gelijk aan het minimum) mee te delen.

Bij de aanvraag werd aan de verzoekende partij gevraagd om het bewijs te leveren dat de Belgische referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste, voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hiertoe werden de nodige documenten gevoegd (zie hierboven).

Tussen de verzoekende en verwerende partij rust echter een wederzijdse zorgvuldigheidsplicht.

Indien de verwerende partij geen genoegen neemt met de minimale wettelijke bedragen die in de situatie van de verzoekende partij worden gegarandeerd, dan kan eenvoudig worden verzocht aan de verzoekende partij om de concrete bedragen voor te leggen die een concreet zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon.

De verwerende partij kon deze informatie ook op eenvoudig verzoek bekomen van het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten.

Door dit na te laten, schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel samengelezen met artikel 40ter, §2 Vreemdelingenwet.

Hoewel het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is om, onder meer bij de verzoekende partij, informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op de inkomenssituatie van de referentiepersoon (waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden), dient in casu te worden vastgesteld dat de verwerende partij hiertoe weldegelijk was gehouden.

Immers, de verwerende partij kan rekening houden met de minimale bedragen, dan wel de informatie opvragen over de concrete bedragen (dewelke dus gelijk zijn aan of hoger liggen dan de minimale bedragen binnen de invaliditeitsuitkering).

5. Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij tevens een behoefteanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van het gezin had moeten voeren conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt: "Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of

zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De verwerende partij had hiertoe minstens dienen rekening te houden met de minimale bedragen die worden gegarandeerd bij een invaliditeitsuitkering.

De verwerende partij kon het concrete (minimum)inkomen bepalen, aangezien men ook kennis heeft van het inkomen van de echtgenoot van mevrouw I(...) S(...) en kennis heeft van de samenstelling van het gezin van mevrouw I(...) S(...) (deze documenten werden eveneens gevoegd bij de aanvraag).

Ook de grootvader van M(...) I(...) heeft een invaliditeitsuitkering. Bij de aanvraag werden tevens een verklaring voorgebracht van het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten waarbij werd erkend dat hij volgens de criteria bepaald in artikel 100 §1 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 als invalide +66% arbeidsongeschikt is. Hij werd erkend op 31.10.2014. In de verklaring werd benadrukt dat hij (minstens) zal erkend blijven tot 31.07.2020.

Bij de aanvraag werd bovendien een attest samenstelling van gezin gevoegd, waaruit kon worden vastgesteld dat enkel mevrouw I(...) S(...) en de heer S(...) I(...) woonachtig zijn op het gegeven adres.

Indien de verwerende partij van oordeel zou zijn dat deze minimale bedragen onvoldoende zouden zijn om te voldoen aan de vereisten van artikel 40ter Vreemdelingenwet, dan diende de verwerende partij minstens een behoefteanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van het gezin uit te voeren.

Door, ondanks de beschikbaarheid van deze gegevens, geen behoefteanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van het gezin uit te voeren schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.”

4.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

*In casu diende de verzoekende partij op 17 mei 2017 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, in functie van haar Belgische grootmoeder. Deze aanvraag werd door de gemachtigde geweigerd, omdat niet is voldaan aan de voorwaarden aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt in de conclusie van de gemachtigde verwezen naar artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op het recht van een burger van de Unie om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven en doet dus *in casu* niet ter zake, aangezien het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie thans aan de orde is. In de inleiding van de motivering van de bestreden beslissing geeft de gemachtigde echter aan dat de bepalingen van artikel 40bis, § 2, (eerste lid), 3° en artikel 40ter van de vreemdelingenwet aan de orde zijn, en dat de Belgische onderdaan overeenkomstig voormeld artikel 40ter moet aantonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die minstens gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.*

Artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

*Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.
(...)"*

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Uit de bestreden beslissing blijkt niet duidelijk of de gemachtigde betwist dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van voormeld artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, maar wel duidelijk dat hij van oordeel is dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voorzien in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Ook de verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift slechts in op dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing, zodat ook de Raad zich slechts over dit onderdeel uitspreekt.

De verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift uitdrukkelijk dat zij als bewijs van inkomen van de referentiepersoon slechts een attest van invaliditeitsverklaring op naam van de grootmoeder en een op naam van de grootvader heeft voorgelegd, waarvan sprake is in de bestreden beslissing. Zij betwist dat er geen zicht zou zijn op de werkelijke inkomsten van de referentiepersoon.

De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier inderdaad twee invaliditeitsverklaringen van 15 februari 2017 bevinden. Uit het attest op naam van de grootmoeder blijkt dat zij als invalide +66% arbeidsongeschikt erkend is van 31 oktober 2014 tot 31 juli 2020 en uit het attest op naam van de grootvader dat hij als invalide +66% arbeidsongeschikt erkend is van 4 augustus 2015 tot 31 juli 2021.

De verzoekende partij stelt vooreerst dat een inkomen uit arbeidsongeschiktheid niet werd uitgesloten in artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet en dus in overweging dient te worden genomen. De Raad wijst erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing nergens heeft overwogen dat met dit soort inkomen geen rekening kan worden gehouden, zodat dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat dit inkomen regelmatig, toereikend en stabiel is en dat er, zelfs indien niet zou geweten zijn wat de precieze omvang van de invaliditeitsuitkering is, minstens rekening kon worden gehouden met de minimumbedragen die worden gegarandeerd bij een invaliditeitsuitkering. Zij stelt dat de gemachtigde het concrete (minimum)inkomen kon bepalen, aangezien men ook kennis had van het inkomen van de echtgenoot van de grootmoeder en van de samenstelling van het gezin. De verzoekende partij besluit dat de gemachtigde ook zonder "extra informatie" kon bepalen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde zich niet uitspreekt over de vraag of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Hij beperkt zich immers tot de vaststelling dat slechts een attest van invaliditeitsverklaring werd voorgelegd en dat hij geen zicht heeft op het werkelijke inkomen van de referentiepersoon. Zoals hoger reeds vastgesteld, erkent de verzoekende partij uitdrukkelijk dat zij slechts de voormelde attesten van invaliditeitsverklaring heeft voorgelegd. Uit de weergave van de inhoud van deze attesten blijkt dat hieruit slechts de erkenning als invalide +66%

voor een bepaalde periode blijkt, maar dat in deze attesten niet wordt aangegeven of en op welke uitkering de invalide precies recht heeft. Dit wordt door de verzoekende partij op zich ook niet betwist. Zij meent echter dat de gemachtigde op grond van zijn zorgvuldigheidsverplichting zelf had moeten onderzoeken welke minimumbedragen gegarandeerd worden bij een invaliditeitsuitkering, minstens dat hij aan de verzoekende partij bijkomende inlichtingen had moeten vragen om het concrete bedrag te bepalen of deze informatie op eenvoudig verzoek van het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten had kunnen bekomen.

Zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel inderdaad in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een aanvraag om de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (*cf.* RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Vervolgens dient erop gewezen te worden dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° (*in casu* de verzoekende partij) moeten bewijzen dat de Belg (*in casu* de grootmoeder van de verzoekende partij) beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (*cf.* RvS 28 april 2008, nr. 182.450), waarnaar de verzoekende partij overigens ook zelf verwijst. Het kwam de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. De verzoekende partij zet geenszins uiteen waarom zij heeft nagelaten stukken neer te leggen waaruit blijkt welke concrete uitkering de Belgische referentiepersoon (en desgevallend de echtgenoot van de referentiepersoon) ontvangt en waarom het zorgvuldigheidsbeginsel de gemachtigde *in casu* zou verplichten uit te gaan van minimale bedragen of deze informatie zelf op te vragen, hetzij bij de verzoekende partij, hetzij bij het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten. De Raad wijst erop dat op de gemachtigde geenszins de verplichting rust om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden.

Bijkomend stelt de Raad vast dat uit het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet blijkt of zij überhaupt belang heeft bij dit onderdeel van haar betoog. Zij laat immers nog steeds na aan te geven over welk concreet inkomen de Belgische referentiepersoon precies beschikt, of zelfs om welke minimale bedragen het gaat in kader van een arbeidsongeschiktheidsuitkering.

Met dit betoog kan de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel samengelezen met artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maken.

Daarnaast beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Zij meent dat de gemachtigde minstens had moeten rekening houden met de minimale bedragen die worden gegarandeerd bij een invaliditeitsuitkering en dat hij, indien hij van mening was dat deze minimale bedragen onvoldoende zouden zijn om te voldoen aan de vereisten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, minstens een behoeftenanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van het gezin had moeten uitvoeren.

Voormeld artikel 42, § 1, tweede lid luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad wijst erop dat uit voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde een behoeftenanalyse moet doorvoeren wanneer niet is voldaan aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Uit de hogere bespreking is echter gebleken dat de gemachtigde niet geoordeeld heeft dat de bestaansmiddelen van

de verzoekende partij niet toereikend zouden zijn, maar wel dat hij bij gebrek aan extra informatie geen zicht heeft op het werkelijke inkomen van de referentiepersoon. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde tot deze conclusie kon komen, zonder daarbij artikel 40ter van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel te schenden. Met haar betoog kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat de wettelijke voorwaarde voor de verplichting tot het doorvoeren van een behoeftenanalyse vervuld was en dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zou voorliggen.

Het enig middel is ongegrond.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE